

26. gr.

1. Ef þingið gerir nýja samþykkt, sem breytir þessari samþykkt að meira eða minna leyti og sú samþykkt mælir ekki fyrir á annan veg, þá skal:
 - a. fullgilding aðildarríkis á hinni nýju samþykkt ipso jure hafa í för með sér tafarlausa uppsögn þessarar samþykktar, hvað sem ákvæðum 22. gr. hér að framan liður, ef hin nýja samþykkt öðlast gildi og þá frá þeim tíma er það gerðist;
 - b. aðildarríkjum ekki heimilt að fullgilda þessa samþykkt, eftir að hin nýja samþykkt gekk í gildi.
2. Þessi samþykkt skal, hvað sem öðru liður, halda gildi sínu eins og hún er að formi og efni hvað snertir þau aðildarríki, sem hafa fullgilt hana, en ekki hina nýju samþykkt.

27. gr.

Hinn enski og franski texti þessarar samþykktar eru jafngildir.

Fylgiskjal II.

Samþykkt (nr. 121 um bætur vegna slysa við vinnu.

Allsherjarþing Alþjóðavinnuumálastofnunarinnar, saman komið til 48. þingsetu sinnar í Genf hinn 17. daga júnímánaðar 1964, samkvæmt kvaðningu stjórnar Alþjóðavinnuumálastofnunarinnar, hefur samþykkt ákveðnar tillögur varðandi bætur vegna slysa við vinnu og vegna atvinnusjúkdóma, en tillögur þessar voru 5. mál á dagskrá þingsins, og þar eð þingið hefur ákveðið að tillögur þessar skuli gerðar í formi alþjóðasamþykktar, gerir þingið í dag, hinn 8. júlí 1964, eftirfarandi samþykkt, sem nefnist Samþykkt um bætur vegna slysa við vinnu, 1964:

1. gr.

Í samþykkt þessari --

- a. tekur orðið „löggjöf“ til sérhverra reglna varðandi almannatryggingar, sem og til laga og reglugerða þar að lútandi;
- b. merkir orðið „tíltækinn“ að eitthvað sé ákveðið í lögum eða samkvæmt ákvæðum laga hlutaðeigandi ríkis;
- c. tekur hugtakið „iðnaðarfyrirtæki“ til allra fyrirtækja í eftirtöldum atvinnugreinum: námugreiftri og hvers konar námuvinnslu, framleiðslu, byggingar-iðnaði, þjónustustarfsemi, sem sér fyrir rafmagni, gasi, vatni og hrcinlætis-þjónustu, svo og flutningum, geymslu vöru og samgöngum;
- d. hugtakið „háður“ tekur til þess ástands að einhver eða eitthvað sé háð öðru og gert er ráð fyrir að eigi sér stað í tilvikum, sem sérstaklega er mælt fyrir um;
- e. hugtakið „barn á framfæri“ tekur til --
 - (i) barns, sem ekki hefur náð þeim aldri, er börn hætta skyldunámi, eða sem ekki er orðið 15 ára að aldri, hvort sem herra er, og
 - (ii) barns, er ekki hefur náð tilteknum aldri, sem er hærri en sá aldur, sem tilgreindur er í tölulið (i), og sem jafnframt er iðnnemi eða nemandi eða þjáist af langvarandi sjúkdómi eða örkuðum, sem gerir honum ókleift að stunda arðbært starf, samkvæmt skilyrðum, sem tilgreind eru í lögum hlutaðeigandi ríkis; að því tilskildu þó að þannig sé litið á að þessu skilyrði sé fullnægt á þann hátt að hugtakið sé þannig skilgreint í lögum að það taki til sérhvers barns, sem ekki hefur náð aldri, sem er talsvert hærri en sá aldur, sem tilgreindur er í tölulið (i).

2. gr.

1. Aðildarríki, sem býr við slíkt ástand á sviði efnahags- og heilbrigðismála, að þau geta ekki talið nægilega þróuð, getur með yfirlýsingu, er fylgi staðfestingu þess, fært sér í nyt þau undanþáguákvæði, sem eru til bráðabirgða, og felast í eftirfarandi greinum: 5. grein, 9. grein, 3. málsg., staflíð b., 12. grein, 15. grein, 2. málsg. og 18. grein, 3. málsg. Sérhver slík yfirlýsing skal skýra frá ástæðunum fyrir slíkum undanþágum.
2. Sérhvert aðildarríki, sem hefur gefið út yfirlýsingu, samkvæmt ákvæðum 1. málsg. þessarar greinar, skal í skýrslu sinni um framkvæmd þessarar samþykktar, sem fram er lögð í samræmi við ákvæði 22. gr. stofnskrár Alþjóðavinnuálastofnunarinnar, skýra frá því, í sambandi við hverja einstaka undanþágu —
 - a. að ástæðan fyrir því að notfæra sér slíka undanþágu sé enn við lýði; eða
 - b. að það afnciti rétti sínum til þess að færa sér í nyt umrædda undanþágu, frá tilteknum degi að telja.

3. gr.

1. Sérhvert aðildarríki, sem staðfestir þessa samþykkt, getur með yfirlýsingu, sem fylgir staðfestingunni, skilið eftirfarandi starfshópa undan ákvæðum samþykktarinnar:
 - a. sjómenn, þar með taldir fiskimenn,
 - b. opinbera starfsmenn,
 þegar þessir starfshópar njóta verndar sérstakra ráðstafana, sem í heild veita að minnsta kosti sömu bætur og þar, sem ákvæði þessarar samþykktar segja fyrir um.
2. Nú er yfirlýsing samkvæmt 1. málsg. þessarar greinar í gildi, og getur þá aðildarríki skilið einstaklinga, sem heyra til þeim starfshóp eða starfshópum, sem framkvæmd samþykktarinnar nær ekki til, frá þeim fjölda vinnuþega, sem talið er með, þegar reiknuð er út hundraðstala starfsmanna í samræmi við ákvæði þau, er felast í 2. málsg., staflíð d., 4. grein, og í 5. grein.
3. Sérhvert aðildarríki, sem gefið hefur út yfirlýsingu samkvæmt ákvæðum 1. málsg. þessarar greinar, getur að því búnu tilkynnt aðalframkvæmdastjóra Alþjóðavinnuálastofnunarinnar að það samþykki skuldbindingar þær, sem í þessari samþykkt felast, að því er varðar þann starfshóp eða starfshópa, sem undanskildir voru við staðfestingu samþykktarinnar.

4. gr.

1. Löggjöf hlutaðeigandi ríkis varðandi bætur vegna slysa við vinnu skal vernda alla vinnuþega, þar með talda iðnnema, hvort sem þeir starfa hjá opinberum aðilum eða einkaaðilum, þar með talin samvinnufélög, og ef um dauðsfall fyrirvinnu er að ræða, þá einnig tilgreinda flokka bótaþega.
2. Sérhvert aðildarríki getur gert undantekningar, eftir því sem það telur nauðsyn á, að því er tekur til —
 - a. þeirra einstaklinga, sem stunda óstöðuga atvinnu og gegna slörfum, er ekki þjóna sama tilgangi og starfsgrein eða rekstur vinnuveitandans;
 - b. þeirra, sem stunda vinnu út á við en ekki á fastákveðnum vinnustað;
 - c. meðlima fjölskyldu vinnuveitandans, sem búa í húsi hans, vegna starfa sinna í hans þjónustu;
 - d. annarra flokka vinnuþega, sem ekki skulu telja fleiri en 10 af hundraði allra vinnuþega annarra en þeirra, sem undanþegnir eru samkvæmt málslíðum a. til c.

5. gr.

Þar sem yfirlýsing samkvæmt ákvæðum 2. greinar er í gildi, má takmarka framkvæmd löggjafar um bætur vegna slysa við vinnu við tilgreinda flokka vinnu-

þega, sem að heildartölu skulu ekki vera færri en 75 af hundraði allra vinnuþega, er starfandi eru hjá iðnaðarfyrirtækjum, og ef um dauða fyrirvinnu er að ræða, þá einnig við tilgreinda flokka bótaþega.

6. gr.

Bætur vegna slysa við vinnu skulu greiddar í eftirtöldum tilvikum og við eftirtaldar aðstæður:

- a. þegar um sjúklegt ástand er að ræða;
- b. þegar um er að ræða vanmegn til að stunda vinnu, af völdum slíks ástands, sem hefur í för með sér tekjumissi eins og hann er ákvarðaður í lögum hlutaðeigandi ríkis;
- c. þegar um er að ræða algjöran missi á hæfni til tekjuöflunar, eða missi slíkrar hæfni að einhverjum hluta, sem þó fer fram úr tilteknu stigi, og sem búast má við að sé til frambúðar, eða tilsvarendi missi starfsorku; og
- d. missir fyrirsjár sökum dauðsfalls fyrirvinnu af hálfu tilgreindra flokka bótaþega.

7. gr.

1. Hvert aðildarríki um sig skal ákveða skilgreiningu á hugtakinu „slys við vinnu“, þar með talið við hvaða skilyrði slys, sem eiga sér stað á leið í eða úr vinnu, skuli teljast slys við vinnu, og skal það tilgreina hugtök þau, sem eiga við þá skilgreiningu, í skýrslum sínum um framkvæmd þessarar samþykktar, sem skila ber samkvæmt 22. grein stofnskrár Alþjóðavinnuálagstofnunarinnar.
2. Þar sem slys, sem eiga sér stað á leið í eða úr vinnu, eru bætt samkvæmt ákvæðum almannatrygginga annarra en ákvæða, sem lúta að slysum við vinnu, og þessi ákvæði veita bætur fyrir slys, sem eiga sér stað á leið í eða úr vinnu, er í heild jafnast að minnsta kosti á við þær bætur, sem greiða þarf samkvæmt ákvæðum þessarar samþykktar, þá skal eigi vera nauðsynlegt að kveða á um slys, sem eiga sér stað á leið í eða úr vinnu, í skilgreiningu á hugtakinu „slys við vinnu“.

8. gr.

Sérhvert aðildarríki skal —

- a. gera skrá yfir sjúkdóma, og skal hún að minnsta kosti taka til þeirra, sem taldir eru í fylgiskjali I, er þessari samþykkt fylgir, og skulu þeir teljast til atvinnusjúkdóma við sérstaklega tilgreind skilyrði; eða
- b. fella inn í löggjöf sína almenna skilgreiningu á atvinnusjúkdómum, sem sé nægilega rúm til þess að taka að minnsta kosti til þeirra sjúkdóma, sem taldir eru í fylgiskjali I, sem þessari samþykkt fylgir; eða
- c. gera skrá yfir sjúkdóma samkvæmt staflíð a. er síðan fylgi almenn skilgreining á atvinnusjúkdómum eða önnur ákvæði, sem kveði á um það við hvaða vinnuaðstæður þeir sjúkdómar eiga upptök sín, sem ekki eru þannig skráðir, eða sem eiga sér upptök við önnur skilyrði en þau, sem tilgreind eru.

9. gr.

1. Sérhvert aðildarríki skal tryggja þeim einstaklingum, sem verndar njóta, eftirfarandi bætur, sem þó skulu háðar þeim skilyrðum, sem tilgreind eru:
 - a. lækniþjónustu og skyldar bætur vegna sjúklegs ástands;
 - b. bótagreiðslur vegna þeirra tilvika, sem tilgreind eru í 6. grein, staflíðum b., c. og d.
2. Eigi má gera rétt til bóta háðan þeirri tímalengd, sem starfsmaður hefur gegnt störfum, tímalengd váttryggingar eða greiðslu iðgjalda. Að því er tekur til atvinnusjúkdóma má þó ákveða nánar tiltekið tímabil, sem hlutaðeigandi kann að hafa verið í sýkingarhættu.

3. Bætur skal veita allan þann tíma, sem viðeigandi tilfelli varir; þó að því tilskyldu að þegar um vanmátt til að stunda vinnu er að ræða, þá þarf ekki að inna af hendi greiðslur fjárbóta fyrstu þrjú dagana -
 - a. þegar lög aðildarríkis gera ráð fyrir biðtíma þann dag, sem samþykkt þessi gengur í gildi, með því skilyrði að í skýrslum aðildarríkisins um framkvæmd þessarar samþykktar, sem sendar eru samkvæmt ákvæðum 22. gr. stofnskrár Alþjóðavinnuáráðsstofnunarinnar, felist yfirlýsing þess efnis að ástæða þess til að færa sér í nyt þetta ákvæði, sé enn við lýði; eða
 - b. þegar yfirlýsing samkvæmt ákvæði 2. greinar er í gildi.

10. gr.

1. Læknisþjónusta og skyldar bætur vegna sjúklegs ástands, skulu taka til —
 - a. almennrar læknisþjónustu og þjónustu sérgreinalækna við sjúklinga, hvort sem þeir dvelja í sjúkrahúsi eða ekki, þar með talin heimilissvitjun;
 - b. tannlæknisþjónustu;
 - c. hjúkrunarþjónustu á heimili og í sjúkrahúsi eða annars konar læknisstofnun;
 - d. dagpeninga í sjúkrahúsum, hvíldarheimilum, sjúkrahælum eða annars konar læknisstofnunum;
 - e. lyfja og lyfjavara, sem þarf til lækningameðferðar eða uppskurðar, svo og til tannlækninga, þar með talin gerviliffari eða gervilimir, sem haldið er í góðu ástandi og endurnýjaðir, eftir því sem nauðsynlegt er, svo og gleraugna;
 - f. þjónustu, sem látin er í té af öðrum sérfræðingum, eftir því sem störf þeirra kunna hverju sinni að njóta lagalegrar viðurkenningar sem skyld læknisstarfinu, og skal slík þjónusta innt af hendi undir eftirliti læknis eða tannlæknis; og
 - g. eftirfarandi meðferðar á vinnustað, hvenær sem slíku verður við komið:
 - (i) meðhöndlun í neyðartilvikum á þeim, sem orðið hafa fyrir alvarlegu slysi;
 - (ii) áframhaldandi meðhöndlun þeirra, sem orðið hafa fyrir minniháttar meiðslum og ekki þurfa að leggja niður vinnu.
2. Bætur þær, sem veittar eru samkvæmt ákvæðum 1. málsgreinar þessarar greinar skal veita, með öllum tiltækum ráðum, í því skyni að viðhalda, endurreisa, eða þegar slíkt er ekki mögulegt, bæta heilsu þess, sem fyrir slysinu hefur orðið og getu hans til að stunda vinnu og sinna eigin þörfum sínum.

11. gr.

1. Hvert það aðildarríki, sem lætur í té læknisþjónustu og skyldar bætur með almennri heilbrigðisþjónustu eða læknisþjónustu fyrir þá, sem vinnu stunda, getur tilfært í lögum sínum að slík þjónusta skuli einnig látin í té þeim, sem orðið hafa fyrir slysum við vinnu, með sömu skilmálum og öðrum, sem eiga rétt á þeirri þjónustu, með því skilyrði að reglur þær, sem þar um gilda, séu þannig að þær valdi ekki viðkomandi aðila erfiðleikum.
2. Hvert það aðildarríki, sem lætur í té læknisþjónustu og skyldar bætur með því að endurgreiða kostnað, getur í lögum sínum kveðið á um sérstakar reglur, sem gilda um tilfelli, sem eru það viðamikil, vara það langan tíma og kosta það mikið í meðferð, að slíkt fari út fyrir þau takmörk, sem sanngjörn mega teljast, með því skilyrði að reglur þær, sem þar um gilda, brjóti ekki í bága við tilgang þann, sem tilgreindur er í 2. málsgr. 10. greinar, og séu þannig að þær valdi ekki viðkomandi aðila erfiðleikum.

12. gr.

Þar sem yfirlýsing, sem kveðið er á um í 2. gr., er í gildi, skal læknisþjónusta og skyldar bætur að minnsta kosti taka til —

- a. almennrar lækniþjónustu, þar með talin heimilissviðun;
- b. þjónustu sérfræðinga í sjúkrahúsum, hvort sem sjúklingarnir dvelja í sjúkrahúsi eða ekki, og slíkrar þjónustu sérfræðinga, sem fyrir hendi er utan sjúkrahúsa;
- c. nauðsynlegra lyfja og lyfjavöru samkvæmt lyfseðli útgefnum af lækni eða öðrum, sem heimilt er að stunda lækningar;
- d. sjúkrahúsvistar, þegar hún er nauðsynleg; og
- e. meðhöndlunar í neyðartilvikum, hvenær sem mögulegt er, á vinnustað á þeim, sem orðið hafa fyrir slysi við vinnu.

13. gr.

Bætur greiddar í peningum vegna vanhæfni til að stunda vinnu um stundar sakir, eða í fyrsta skipti, skulu háðar tímabundinni greiðslu, sem reiknast þannig að hún fullnægi skilyrðum þeim, sem felast í 19. gr., eða þeim, sem felast í 20. gr.

14. gr.

1. Fébætur vegna missis á hæfni til tekjuöflunar, sem líklegt er að vari til frambúðar, eða vegna tilsvarendi missis á starfsorku, skulu greiddar í öllum tilvikum, þar sem slíkur missir er enn við lýði, þegar tímabil það, sem bætur skulu greiddar á samkvæmt 13. gr., rennur út.
2. Þegar um er að ræða algjöran missi á hæfni til tekjuöflunar, sem líklegt er að vari til frambúðar, eða tilsvarendi missi starfsorku, skulu bæturnar vera hlutagreiðsla, sem reiknist þannig að hún fullnægi skilyrðum þeim, sem felast í 19. gr., eða þeim, sem felast í 20. gr.
3. Þegar um er að ræða missi á hæfni til tekjuöflunar að verulegu leyti, sem líklegt er að vari til frambúðar, og sem fer fram úr tilgreindu stigi, eða tilsvarendi missi starfsorku, skulu bæturnar vera hlutagreiðsla, sem nemur hæfilegum hluta þess, sem tilgreint er í 2. málsg. þessarar greinar.
4. Þegar um er að ræða missi á hæfni til tekjuöflunar að einhverju leyti, sem líklegt er að vari til frambúðar, og sem ekki telst vera verulegur en fer þó fram úr því tilgreinda stigi, sem nefnt er í 1. málsg. þessarar greinar, eða tilsvarendi missi starfsorku, þá má greiða bæturnar í einni heildarupphæð.
5. Það stig missis á hæfni til tekjuöflunar, eða tilsvarendi missi starfsorku, sem minnst er á í 1. og 3. málsg. þessarar greinar, skal tilgreint á þann hátt að ekki valdi erfiðleikum.

15. gr.

1. Við óvenjulegar aðstæður, og með samþykki þess, sem orðið hefur fyrir slysi, má breyta öllum eða nokkrum hlutagreiðslum, sem kveðið er á um í 2. og 3. málsg. 14. greinar, í heildargreiðslu, sem svari til jafnvirðis þeirra samkvæmt útreikningum tryggingarfræðings, þegar hlutaðeigandi stjórnvöld hafa ástæðu til að ætla að slík heildargreiðsla verði notuð á þann hátt, sem sérstaklega er í hag þeim, er fyrir meislum hefur orðið.
2. Þar sem í gildi er yfirlýsing samkvæmt ákvæði 2. greinar, og hlutaðeigandi aðildarríki telur að það ráði ekki yfir nauðsynlegri skrifstofuþjónustu til að annast hlutagreiðslur á vissum tímum, þá má breyta hlutagreiðslu þeirri, sem ráð er fyrir gert í 2. og 3. málsgrein 14. greinar, í heildargreiðslu, sem svari til jafnvirðis hennar samkvæmt útreikningum tryggingarfræðings á grundvelli þeirra gagna, sem fyrir hendi eru.

16. gr.

Veita skal hækkun á reglubundnum greiðslum eða öðrum aukabótum eða sérstökum bótum, eins og þær eru ákvæðnar, til handa þeim, sem þarfnast stöðugar aðstoðar eða umönnunar annarra.

17. gr.

Skilgreina skal nánar skilyrði þau, sem ráða því að hlutagreiðslur á vissum tíma, vegna missis á hæfni til tekjuöflunar eða tilsvarendi missis starfsorku, verði endurmetnar, frestað verði að inna þær af hendi eða þær úr gildi felldar með til-
liti til breytingar á örorkustigi.

18. gr.

1. Fjárbætur vegna dauða fyrirvinnu skulu inntar af hendi með hlutagreiðslum á vissum tímum til ekkju, samkvæmt nánari skilgreiningu; til ekkils, sem er óvinnufær og eigi getur séð um framfæri sitt; barna hins látna, sem eigi geta séð um framfæri sitt og annarra, eftir því sem ákveðið kann að vera. Þessa greiðslu skal reikna út þannig að hún uppfylli annað hvort ákvæði þau, sem felast í 19. grein, eða ákvæði þau, sem felast í 20. grein, að því tilskildu þó að ekki reynist nauðsynlegt að veita ekkli, sem er óvinnufær og eigi getur séð um framfæri sitt, bætur, þegar bótagreiðslur til annarra eftirlifenda fara talsvert fram úr þeim bótum, sem gert er ráð fyrir samkvæmt þessari samþykkt, og þegar almannatryggingar, aðrar en tryggingar gegn slysum við vinnu, veita slíkum ekkli bætur, sem fara talsvert fram úr bótum fyrir örkuml samkvæmt ákvæðum samþykktar um lágmark félagslegs öryggis frá 1952.
2. Auk þess skal greiða útfararbætur samkvæmt tilgreindum taxta, og skulu þær ekki vera lægri en almennur jarðarfararkostnaður; að því tilskildu þó að þar sem bótagreiðslur til eftirlifenda fara talsvert fram úr þeim bótum, sem gert er ráð fyrir samkvæmt þessari samþykkt, má gera rétt til útfarabóta háðan tilskildum skilyrðum.
3. Þar sem yfirlýsing samkvæmt ákvæðum 2. greinar er í gildi, og hlutaðeigandi aðildarríki telur að það ráði ekki yfir nauðsynlegri skrifstofuþjónustu til að annast hlutagreiðslur á vissum tímum, þá má breyta hlutagreiðslu þeirri, sem ráð er fyrir gert í 1. málsg. þessarar greinar í heildargreiðslu, sem svari til jafnvirðis hennar samkvæmt útreikningi tryggingarfræðings á grundvelli þeirra gagna, sem fyrir hendi eru.

19. gr.

1. Þegar um er að ræða hlutagreiðslu á vissum tíma, sem ákvæði þessarar greinar taka til, þá skal upphæð bótanna, þar með taldar fjölskyldubætur, sem kunna að falla til þann tíma, sem hlutaðeigandi tilfelli varir, vera það há, að því er tekur til þess tilfellis, sem um er að ræða vegna venjulegs bótaþega eins og hann er tilgreindur í áætlun II í þessari samþykkt, að hún nemi að minnsta kosti þeirri hlutfallstölu, sem þar er tilgreind af fyrri heildartekjum bótaþega eða fyrirvinnu hans, og sérhverra fjölskyldubóta, sem sá á tilkall til, er nýtur verndar og ber sömu fjölskylduábyrgð og venjulegur bótaþegi.
2. Fyrri laun bótaþega eða fyrirvinnu hans skal reikna út samkvæmt tilgreindum reglum, og þar sem þeim, er verndar njóta eða fyrirvinnu þeirra, er skipað í flokka eftir vinnutekjum, skal mega reikna út fyrri vinnutekjur þeirra á grundvelli grunnlauna þeirra flokka, sem þeim var skipað í.
3. Heimilt skal að tilgreina hámark tryggingarbóta eða vinnutekna, sem taka skal til greina við útreikning tryggingarbóta, að því tilskildu þó að hámark þetta sé ákveðið á þann hátt að það brjóti ekki í bága við ákvæði 1. málsg. þessarar greinar, þegar fyrri launatekjur bótaþega eða fyrirvinnu hans eru jafn háar eða lægri en kaup karlmanns, sem stundar fagvinnu.
4. Fyrri launatekjur bótaþega, eða fyrirvinnu hans, kaup þess karlmanns, sem fagvinnu stundar, tryggingarbæturnar og sérhverjar fjölskyldubætur skulu reiknaðar á grundvelli sömu tímallengdar.
5. Tryggingabætur til handa öðrum bótaþegum skulu vera í sanngjörnu hlutfalli við tryggingabætur til venjulegs bótaþega.

6. Að því er varðar tilgang þessarar greinar skal karlmaður, sem stundar fagvinnu, teljast að vera —
 - a. vélvirki eða rennismiður, sem starfar við framleiðslu véla annarra en rafmagnsvéla; eða
 - b. einstaklingur, sem talinn er vera hæfur fulltrúi atvinnugreinar, sem krefst sérkunnáttu og valin er í samræmi við ákvæði eftirfarandi málsgreinar; eða
 - c. einstaklingur, sem nýtur launatekna, er jafnast á við eða eru hærri en launatekjur 75 af hundraði allra þeirra, sem verndar njóta, og skulu slíkar launatekjur ákvarðast miðað við heilt ár, eða styttra tímabil, eftir því sem kveðið er á um; eða
 - d. einstaklingur, sem nýtur launatekna, er jafnast á við 125 af hundraði meðallauna allra þeirra, sem verndar njóta.
7. Einstaklingur, sem talinn er vera hæfur fulltrúi atvinnugreinar, sem krefst sérkunnáttu, að því er varðar tilgang málsliðs b. hér að framan, skal vera einstaklingur, er atvinnu stundar í mikilvægasta flokki atvinnugreina, þar sem mestur fjöldi starfhæfra karlmanna, sem verndar njóta í því tilfalli, sem um er að ræða, gegnir störfum, eða þar sem fyrirvinna þess, sem verndar nýtur, gegnir störfum, hvort heldur sem við á, í þeim flokki, sem telur mestan fjölda slíkra einstaklinga eða þeirra, sem fyrir þeim vinna. Í þessu sambandi skal nota til fyrirmyndar þá alþjóðlegu flokkun á öllum starfsgreinum, sem efnahags- og félagsmálaráð Samcínúðu Þjóðanna samþykkti á 7. fundi sínum hinn 27. ágúst 1948, með breytingum, eins og hún er birt í fylgiskjali með þessari samþykkt, eða þá sömu flokkun með þeim frekari breytingum, sem kunna að verða gerðar á henni hverju sinni.
8. Þar sem upphæð bóta er breytileg eftir svæðum, þá skal mega ákveða um karlmann, sem stundar vinnu, er krefst sérkunnáttu, fyrir hvert svæði í samræmi við ákvæði 6. og 7. málsgr. þessarar greinar.
9. Kaup karlmanns, sem stundar vinnu, er krefst sérkunnáttu, skal ákveðið annað hvort á grundvelli kauptaxta, sem gildir fyrir venjulegar vinnustundir eins og kveðið er á um þær í gagnkvæmum kaup- og kjarasamningum, með lögum og reglugerðum, eða í samræmi við slík lög eða reglugerðir, þar sem slíkt á við, eða samkvæmt venju, og skal vísitöluuppbót talin þar með, ef um slíkt er að ræða. Þar sem slíkir kauptaxtar eru breytilegir frá einu svæði til annars, en ekki er beitt ákvæði 8. málsgr. þessarar greinar, þá skal gilda meðaltal slíkra kauptaxta.
10. Engin hlutagreiðsla, sem innt er af hendi með vissu millibili, skal vera lægri en sem nemur tilgreindri lágmarksupphæð.

20. gr.

1. Þegar um er að ræða hlutagreiðslu, sem innt er af hendi á vissum tímum og þessi grein tekur til, þá skal upphæð bótanna, að viðbættum hverjum þeim fjölskyldubótum, sem koma til greiðslu meðan viðkomandi tilfalli varir, vera það há, að því er tekur til þess tilfallis, sem um er að ræða vegna venjulegs bótaþega eins og hann er tilgreindur í áætlun II í þessari samþykkt, að hún nemi að minnsta kosti þeirri hlutfallstölu, sem þar er tilgreind af heildarkaupi fulltíða karlmanns, sem stundar vinnu, er ekki krefst sérkunnáttu, auk sérhverra fjölskyldubóta, sem sá á tilkall til, er verndar nýtur og ber sömu fjölskylduábyrgð og venjulegur bótaþegi.
2. Kaup fulltíða karlmanns, sem stundar vinnu, er ekki krefst sérkunnáttu, tryggingarhæturnar og sérhverjar fjölskyldubætur skal reiknað á grundvelli sömu tímalengdar.
3. Tryggingabætur til handa öðrum bótaþegum skulu vera í sanngjörnu hlutfalli við tryggingabætur til venjulegs bótaþega.

4. Að því er tekur til tilgangs þessarar greinar skal fulltíða karlmaður, sem stundar vinnu, er ekki krefst sérkunnáttu, teljast að vera —
 - a. einstaklingur, sem talinn er vera hæfur fulltrúi atvinnugreinar, sem ekki krefst sérkunnáttu, við framleiðslu véla annarra en rafmagnsvéla; eða
 - b. einstaklingur, sem talinn er vera hæfur fulltrúi atvinnugreinar, sem ekki krefst sérkunnáttu og valin er í samræmi við ákvæði eftirfarandi máls- greinar.
5. Einstaklingur, sem talinn er vera hæfur fulltrúi atvinnugreinar, sem ekki krefst sérkunnáttu, að því er varðar tilgang málsliðs b. hér að framan, skal vera ein- staklingur, er atvinnu stundar í mikilvægasta flokki atvinnugreina, þar sem mestur fjöldi starfhæfra karlmanna, sem verndar njóta í því tilfalli, sem um er að ræða, gegnir störfum, eða þar sem fyrirvinna þess, sem verndar nýtur, gegnir störfum, hvort heldur sem við á, í þeim flokki, sem telur mestan fjölda slíkra einstaklinga eða þeirra, sem fyrir þeim vinna. Í þessu sambandi skal nota til fyrirmyndar þá alþjóðlegu flokkun á öllum starfsgreinum, sem efna- hags- og félagsmálaráð Sameinuðu þjóðanna samþykkti á 7. fundi sínum hinn 27. ágúst 1948, með breytingum, eins og hún er birt í fylgiskjali með þessari samþykkt, eða þá sömu flokkun með þeim frekari breytingum, sem kunna að verða gerðar á henni hverju sinni.
6. Þar sem upphæð bóta er breytileg eftir svæðum, þá skal mega ákveða um full- tíða karlmann, sem stundar vinnu, er ekki krefst sérkunnáttu, fyrir hvert svæði um sig í samræmi við ákvæði 4. og 5. málsgr. þessarar greinar.
7. Kaup fulltíða karlmanns, sem stundar vinnu, er ekki krefst sérkunnáttu, skal ákveðið annað hvort á grundvelli kauptaxta, sem gildir fyrir venjulegar vinnu- stundir eins og kveðið er á um þær í gagnkvæmum kaup- og kjarasamningum, í lögum og reglugerðum, eða í samræmi við slík lög eða reglugerðir, þar sem slíkt á við, eða samkvæmt venju, og skal visitöluuppbóta talin með, ef um slíkt er að ræða. Þar sem slíkir kauptaxtar eru breytilegir frá einu svæði til ann- ars, en ekki er beitt ákvæði 6. málsgr. þessarar greinar, þá skal gilda meðaltal slíkra kauptaxta.
8. Engin hlutagreiðsla, sem innt er af hendi á vissum tímum, skal vera lægri en sem nemur tilgreindri lágmarksupphæð.

21. gr.

1. Þær bótagreiðslur, sem koma til greiðslu á hverjum tíma, samkvæmt 2. og 3. málsgr. 14. greinar, og 1. málsgr. 18. greinar, skal endurskoða, þegar átt hafa sér stað verulegar breytingar á almennum kaupgreiðslum af völdum verulegra breytinga á framfærslukostnaði.
2. Hvert aðildarríki skal geta um niðurstöður slíkrar endurskoðunar í skýrslum sínum varðandi framkvæmd á ákvæðum þessarar samþykktar, sem sendar eru samkvæmt ákvæðum 22. greinar stofnskrár Alþjóðavinnuálastofnunarinnar, og skal jafnframt geta um hverjar þær ráðstafanir, sem gerðar hafa verið.

22. gr.

1. Fresta má greiðslu á bótum, sem sá, er verndar nýtur, myndi annars eiga til- kall til samkvæmt ákvæðum þessarar samþykktar, að því marki, sem kveðið er á um, og þegar eftirfarandi tilvik koma til:
 - a. þann tíma sem sá, er í hlut á, kann að vera fjarverandi frá hlutaðeigandi aðildarríki;
 - b. þann tíma sem sá, er í hlut á, kann að njóta framfæris af opinberri hálfu, eða af hálfu almannatryggingastofnunar eða þjónustu;
 - c. þegar sá, sem í hlut á, hefur gert kröfu, er reynist vera svíksamleg;
 - d. þegar slys við vinnu hefur átt sér stað af völdum refsiverðs athæfis, sem sá, er í hlut á, hefur framið;

- e. þegar slys við vinnu er orsök ölaðis þess, sem í hlut á, eða alvarlegrar yfirsjónar að yfirlögðu ráði;
- f. þegar sá, sem í hlut á, vanrækir að fara sér í nyt þá lækniþjónustu eða aðra skylda þjónustu, eða þá endurhæfingarþjónustu, sem honum stendur til boða, án þess að gildar ástæður komi til, eða hann vanrækir að fara eftir settum reglum varðandi sannprófun á því hvernig tilfelli það, sem um er að ræða, hefur ált sér stað og hvernig því vindur fram, eða reglum þeim, sem gilda um hegðan bótaþega; og
- g. svo lengi sem eftirlifandi maki býr með öðrum sem maka.

23. gr.

1. Sérhver kröfuhafi skal hafa rétt til áfrýjunar á máli sínu, ef honum hefur verið neitað um bætur eða kröfu hans hafnað, að því er varðar eðli hennar eða yfirgrip.
2. Þar sem framkvæmd þessarar samþykktar er þannig háttáð að stjórnardeild, sem er ábyrg gagnvart löggjafarvaldi, hefur verið falin yfirstjórn lækniþjónustu, getur í stað réttarins til áfrýjunar, sem ráð er fyrir gert í 1. málsg. þessarar greinar, komið réltur til þess að láta hlutaðeigandi stjórnvöld framkvæma rannsókn á kæru varðandi synjun um lækniþjónustu eða gæði og gagn þeirrar þjónustu, sem látin hefur verið í té.
3. Þar sem stofnaður hefur verið sérstakur dómur til þess að fjalla um málefni varðandi bætur eða vegna slysa við vinnu, eða um málefni, sem varða félagslegt öryggi almenn, og hann sker úr um kröfu bótaþega, þá skal enginn áfrýjunarréttur koma til.

24. gr.

1. Þar sem yfirstjórn þessara mála er ekki falin stofnun, sem er háð eftirliti opinberra stjórnvalda, eða stjórnardeild, sem er ábyrg gagnvart löggjafarvaldi, þá skulu fulltrúar þeirra, sem verndar njóta, eiga aðild að yfirstjórn þeirra, eða vera í tengslum við yfirstjórn þeirra á ráðgefandi hátt, samkvæmt tilgreindum skilyrðum. Sömuleiðis má ákveða það í lögum hvernig háttáð skuli afskiptum fulltrúa vinnuveitenda og opinberra stjórnvalda af þessum málum.
2. Aðildarríki skal taka á sig almenna ábyrgð á tilhlýðilegri yfirstjórn þeirra stofnana eða þeirrar þjónustustarfsemi, sem sér um framkvæmd á ákvæðum þessarar samþykktar.

25. gr.

Hvert aðildarríki skal taka á sig almenna ábyrgð á því að þær bætur, sem kveðið er á um í þessari samþykkt, verði inntar af hendi á tilhlýðilegan hátt, og skal gera allar þær ráðstafanir, sem þörf er á, til þess að svo megi verða.

26. gr.

1. Hvert aðildarríki skal, við tilgreind skilyrði --
 - a. gera ráðstafanir til þess að koma í veg fyrir slys við vinnu og atvinnusjúkdóma;
 - b. láta í té endurhæfingarþjónustu, sem miði að því að búa óvinnufæran mann undir það að taka aftur upp fyrri starfa sinn, hvenær sem slíkt er mögulegt, eða, ef slíkt reynist ekki mögulegt, þann arðsama starfa annan, sem hæfilegastur getur talizt, og skal þá taka tillit til hæfni hans og starfsorku; og
 - c. gera ráðstafanir til þess að efla þá starfsemi, sem miðar að því að sjá öryrkjum fyrir vinnu við þeirra hæfi.
2. Hvert aðildarríki skal, eftir því sem unnt er, veita upplýsingar um tíðni slysa við vinnu, og einnig hversu alvarleg þau eru, í skýrslum þeim, sem það sendir varðandi framkvæmd þessarar samþykktar samkvæmt ákvæðum 22. greinar stofnskrár Alþjóðavinnuálastofnunarinnar.

27. gr.

Hvert aðildarríki skal tryggja þeim, sem ekki eru þegar þess, jafnrétti innan síns landssvæðis á við eigin þegna sína, að því er tekur til bóta vegna slysa við vinnu.

28. gr.

1. Þessi samþykkt hefur í för með sér endurskoðun og breytingu á Samþykkt um bætur til verkamanna (landbúnaður) frá 1921, Samþykkt um bætur til verkamanna (slys) frá 1925, Samþykkt um bætur til verkamanna (atvinnusjúkdómar) frá 1925 og Samþykkt (endurskoðuð) um bætur til verkamanna (atvinnusjúkdómar) frá 1934.
2. Staðfesting á þessari samþykkt af hálfu aðildarríkis, sem er aðili að Samþykkt (endurskoðuð) um bætur til verkamanna (atvinnusjúkdómar) frá 1934 skal, í samræmi við ákvæði 8. greinar þeirrar samþykktar, *ipso jure* fela í sér ógildingu þeirrar samþykktar jafnskjótt og þessi samþykkt gengur í gildi, hins vegar skal gildistaka þessarar samþykktar ekki útiloka frekari staðfestingu á þeirri samþykkt.

29. gr.

Í samræmi við ákvæði 75. greinar Samþykktar um lágmark félagslegs öryggis frá 1952 skal VI. kafli þeirrar samþykktar og þau ákvæði í öðrum hlutum hans, sem við eiga, hætta að hafa gildi fyrir hvert það aðildarríki, sem hefur staðfest þessa samþykkt, frá þeim degi að telja sem þessi samþykkt öðlaðist gildi fyrir hlutaðeigandi aðildarríki, en viðurkenning á skuldbindingum þessarar samþykktar skal teljast að fela í sér viðurkenningu á skuldbindingum þeim, sem felast í VI. kafla Samþykktar um lágmark félagslegs öryggis frá 1952, og þeim ákvæðum í öðrum hlutum hennar, sem við eiga, að því er tekur til ákvæða 2. greinar téðrar samþykktar.

30. gr.

Ef einhver samþykkt, sem þingið kann að samþykkja síðar varðandi eitt-hvert það efni, sem fjallað er um í þessari samþykkt, kveður svo á, þá skulu þau ákvæði þessarar samþykktar, sem tilgreind eru í áður nefndri samþykkt, hætta að taka til sérhvers þess aðildarríkis, sem hefur staðfest fyrir nefnda samþykkt, frá þeim degi að telja er áður nefnd samþykkt öðlaðist gildi fyrir hlutaðeigandi aðildarríki.

31. gr.

1. Alþjóðavinnnumálaþingið getur, á hvaða þingsetu sem er, þar sem málið er á dagskrá, samþykkt með tveimur þriðju hlutum greiddra atkvæða breytingar á fylgiskjali I, sem þessari samþykkt fylgir.
2. Slíkar breytingar skulu öðlast gildi fyrir sérhvert aðildarríki, sem þegar er aðili að samþykktinni, þegar aðildarríkið tilkynnir aðalframkvæmdastjóra Alþjóðavinnnumálaskrifstofunnar um viðurkenningu sína á þeim.
3. Svo fremi að þingið ekki ákveður annað við samþykkt breytingar skal hún, á grundvelli þess að hún hefur verið samþykkt af þinginu, hafa gildi fyrir sérhvert það aðildarríki, sem síðar staðfestir samþykktina.

32.—39. gr.

Þessar greinar eru samhljóða gr. 20—27 í samþykkt nr. 120 (fylgiskjal I).